Не відав, ні, той вершник, хто і нащо
збивав його на землю, як в кіно.
Чекала ти його, дітородяща.
На пагорбах білила полотно.

Я знаю: ти заламувала руки.
Я знаю: ти ридала на валу.
Я бачу: він у космосі розлуки
шукає землю
голу і малу.

Скажи мені: коли ти зрозуміла,
що падати йому? Йому. Йому.
Ти мукою себе обгородила —
не соромом!
Ти правду, як чуму,

пережила.
Кому полотна білиш?
Чи ж він доскаче? З-під копит встає…
Чи ти доплачеш?
Та невже ти віриш
у милосердя долі і своє?!

Безмовні доли. Пагорби безмовні.
Безмовні мури сполотнілих веж.
Його оббиті друди страху повні —
ні спокою,
ні скону не даєш.

Гірка моя богине-берегине,
ну що для тебе
не із двох лиш барв?
Хто грішник?

Хто створіння безневинне?
Хто з древа роду віть свою украв?

Які полотна білиш, жінко мила,
на пагорбах вистелюючи всіх?!
Відбілювала вже ти їх, білила,
немов зіткала чорними ти їх.